

Prob. 1°. Non adhæsit iis ante Ephesinam Synodum. Prob. Post acceptas enim COELESTINI et CYRILLI litteras, Joannes, data ad Nestorium epistola, adeo non approbavit ejus errorem, ut ab eodem dehortaretur etiam Nestorium. Etenim, in epist. cit. (Lab. t. 3. p. 393. A.) *si id, quod nominis (Deiparæ) significatione offertur, non recipimus, restat, ut in gravissimum errorem prolabamur. Imo vero, ut inexplicabilem illam unigeniti Filii Dei œconomiam abnegemus. Quandoquidem nomine hoc sublato, vel hujus potius nominis notione repudiata, sequitur mox, illum non esse Deum, qui admirabilem illam dispensationem nostræ salutis causa suscepit; tum Dei Verbum neque se excinavisse, neque in servi formam se demittens, ineffabilem quamdam benignitatis magnitudinem humano generi exhibuisse, etc. Quorsum vereris pium sensum convenienti voci Θεοτόκος prædicare?* et similia. Hæc certe Joannis animum a Nestorii impuro placito longe remotum produnt.

2°. Neque in ipsa Synodo, cum Joannes esset Ephesi; licet enim, ut primum advenisset, coacto propriis in ædibus cum suis Orientalibus conciliabulo, multa non excusanda egerit, sententiam depositionis ferendo in S. CYRILLUM, et MEMNONEM; ejus contra Nestorium anathematismos rejiciendo, ceu de Apollinaris, et Eunomii hæresi suspectos; ipsam Synodum Ephesinam impugnando, etc.; ipsum tamen Nestorii dogma nunquam, nec sua in CYRILLUM censura approbavit, teste SIXTO Rom. Pontifice, in ep. post initam pacem ad Cyrillum data (Lab. t. 3. p. 4177. A.): *Non se exuli vestro sanctus frater noster Joannes addiderat: non ejus est blasphema prædicatione deceptus.* Et S. CYRILLO ipso epist. ad Valerianum (opp. t. 2. part. 2^a. sect. 2^a. p. 171. A.): *Religiosissimi totius Orientis Episcopi una cum Domino meo Joanne... scripta dilucidaque confessione omnibus palam fecerunt, se profanas Nestorii vocum novitates, æque ac nos condemnasse et anathematizasse, seque nullo unquam loco eas habuisse.*

3°. Minime vero post initam inter ipsum, et S. CYRILLUM, et Ecclesias pacem, sive post Synodum; quod constat ex oratione, quam PAULUS EMISENUS Alexandriæ, illuc ea de causa a Joanne et Orientalibus missus, ad pacem cum Cyrillo ineundam habuit in festo Nativitatis, cum summa acclamatione populi, cujus hæc professio (Lab. t. 3. p. 1097. A.): *Non igitur duos Filios asserimus; neque merum hominem Emmanuelem, qui ex Deipara Virgine natus est; neque gratiam, veluti Prophetam, aut Justum aliquem, plus aliis consecutum, etc.* Præterea ex ipsiusmet Joannis ad SIXTUM summum Pontificem litteris, quibus exponit, se primum non æquo tulisse animo, quæ contra Nestorium gesta fuerant; sed adjungit (Lab. ibid. p. 1089. A.): *Placuit et nobis quoque in S. Synodi sententia, qua Nestorium deposuit, acquiescere, ipsumque pro deposito habere, ac (N. B.) blasphemam illius doctrinam anathematizare.*

Igitur ex tota Actorum serie illud colligitur, JOANNEM Nestorii personæ, ob veterem amicitiam cum illo jam tum in monasterio ad Lauram contractam, quod in epitome historica supra notavimus, fuisse quidem, et conatum; ut prævisæ eriperet depositionis sententiæ; at non adhæsisse Nestorii nefando dogmati.

181. Obj. Patres Ephesini 1°. in epist. synodica ad clerum Constantiao-

politannum monent, quod Joannem cum suis anathematizarint (Lab. t. 3. p. 770. C.): *quod cum Nestorio sentire, nequaquam cessent.* Idem aiunt in relat. ad Imperatorem. 2°. S. Cyrillus epist. ad Theopemptum scribit (opp. t. 3. part. 2. p. 92. D.) eos *Nestorii dogmata loqui, sentire, et confiteri;* ergo.

R. Patres Ephesini et S. CYRILLUS sic scribebant, eo quod tam pertinaciter adhærendo Nestorii partibus et ipsam impugnando Ephesinam Synodum, se, non sine fundamento; suspectos fecissent apud omnes in urbe de Nestorii doctrina C. quod re ipsa hac infecti fuerint N. Res illa meri facti erat, cujus veritatem detexit exitus, eos revera Nestorii hæresi infectos non fuisse. Unde et S. CYRILLUS, veritate comperta, correxit opinionem suam in epist. ad Valerian. cit. in Concil. Item epist. ad Acacium Mitylenensem.

Nec inde sequitur, temerarium fuisse hoc Patrum in Joannem ejusque Episcopos Orientales judicium; tum ob dicta in resp., tum ideo, quod citati a Synodo, ut fidei suæ contra Nestorium rationem redderent, id facere nollent. Hinc ad summum, in re meri facti, falsum fuit.

Si ais: Joannes cum suis in conciliabulo suo damnavit 12. capitula, sive anathematismos S. CYRILLI, quos totidem Nestorianæ doctrinæ erroribus directe opposuerat; ergo hos CYRILLI anathematismos damnando, hoc ipso approbavit doctrinam Nestorii.

R. D. A. Damnavit anathematismos S. CYRILLI, quatenus impugnabant doctrinam Nestorii N. quia, ut aiebat Joannes in decreto, utque ipse putaverat, CYRILLUS impugnando Nestorium, lapsus videbatur in hæresin Apollinaris, Eunomii, et Arii C. At hoc falsum erat, ut ostendet Articulus sequens.

ARTICULUS IV.

UTRUM S. CYRILLUS IMPUGNANDO NESTORIUM LAPsus SIT IN APOLLINARIS HÆRESIN; EJUSQUE EPISTOLÆ ET ANATHEMATISMI OMNIS VACENT ERRORIS CULPA?

Apollinaris hæresin S. CYRILLO, velut ab hoc in Epistolis et Anathematismis contra Nestorium expressam, primus objecit Theodoretus Cyrensis, Cyri Episcopus, Nestorio impense favens, et conciliabuli Ephesini contra Synodum œcumenicam præcipuum fulcrum. Post initam S. Cyrillum inter, et Joannem Antiochenum, ac reliquos Orientales, atque Ecclesias pacem, Orientalium variis opinio eadem insedit de Cyrillo: memorata hujus scripta ab errore Apollinaristarum pura non esse. Posterioribus nostris temporibus, ex Doctoribus Protestantium quidam Nestorium sanctis Patribus et Martyribus, S. Cyrillum e contra Apollinaristarum et Eutylianorum feci adnumerant. At quoad primum interim

182. Dico. S. CYRILLUS impugnando Nestorium in Apollinaris hæresin lapsus non est, ejusque scripta, Epistolæ, et Anathematismi omni errore vacant.

Prob. I. de EPISTOLIS. 1°. Auctoritate ipsius EPHESINÆ SYNODI Act. 1. in qua lectæ sunt S. Cyrilli ad Nestorium litteræ et a Patribus approbatæ, qui suum de earum orthodoxia judicium hisce expresserunt in relatione ad Imperatorem Act. 1. (Lab. t. 3. p. 570. E.) *Cyrilli religiosissimi sanctissimique Archie-*

piscopi epistolas de fide conscriptas cum hac expositione (Nicenæ fidei et Patrum) contulimus, collatisque dogmatibus ac sententiis consentaneas reperimus, nec ulla re doctrinam ejus a pia illa expositione discrepantem. Ac in relatione ad Cælestinum S. P. (Lab. t. 3. p. 662. B.): Lectæ sunt litteræ, quas sanctissimus... Ecclesiæ Alexandrinæ Episcopus Cyrillus ad eum (Nestorium) scripserat; quas S. Synodus approbavit, ut recte inculpateque exaratas, atque in nullo dissentaneas divinis Scripturis, etc.

2º. Auctoritate CÆLESTINI S. Pontificis in epist. ad CYRILLUM, qua hujus zelum et fidei tuendæ studium dilaudat (Lab. ib. p. 348.): *Nos quoque, dilecte Frater, nonnulla addituri eramus; nisi eadem omnia, quæ nos sentimus ac tenemus, te itidem sentire, ac tenere perspiceremus, et in fide tuenda fortissimum te propugnatorem esse, exploratum haberemus.* Et in altera ad Nestorium (Lab. ib. p. 361. B.) ait, se Ecclesiæ Alexandrinæ sacerdotis fidem probasse et probare, monetque Nestorium, ut eadem sentiat.

Prob. II. de ANATHEMATISMIS. Nam et hos ab Ephesina Synodo approbatos fuisse, testatur VIGILIUS S. P. in decreto, quo exauctoravit Rusticum et Sebastenum, Romanæ Ecclesiæ diaconos; tum JOANNES SEBASTENUS in epistola Synodica ad Leonem imperatorem; LIBERATUS in Breviar. Et profecto Synodus V. Collat. 8. can. 13. (Lab. t. 5. p. 578.) non alia de causa THEODORETI scripta quædam, tanquam impia, anathemate notavit, nisi quod 12. CYRILLI capitula sive anathematismos damnasset; eademque de causa, can. 14. Ibæ Edesseni ferit epistolam. Nec aliter insequentibus Synodi judicant, quæ superiorum, et inter has quintæ Synodi Acta comprobantur.

183. *Obj. I. S. CYRILLUS ipse agnovit postea, se ex nimio contra Nestorium studio in errorem incidisse Apollinaris; ergo. Prob. Ant.* Si id non agnovisset CYRILLUS, cur ergo, cum pacem iniret cum Joanne Antiocheno aliisque Orientalibus, ab iis non exegit, ut suos in Nestorium anathematismos approbarent; aut certe revocarent damnationem eorum, velut insectorum Apollinaris hæresi, unde tanta S. CYRILLO conflagratur infamia?

R. N. A. Ad prob. R. S. CYRILLUM prudenti ex œconomia et studio restituendæ inter Ecclesias pacis, tacuisse de suis capitulis. Equidem inde Orientales aliqui causam sumpsere judicandi, CYRILLUM retractasse sua capitula; sed immerito. Nihil enim prorsus retractavit, ut ipse declarat epist. ad Acacium (opp. t. 5. part. 2º. sect. 2º. p. 110. D.): *Volebant, inquit, omnia aboleri, quæ vel epistolis, vel tomis, vel libris evulgaveram, et soli fidei, quæ a sanctis Patribus nostris Nicææ edita fuerat, consentire; ego vero ad ista ita rescripsi: Expositioni fidei, quam Nicæni Patres ediderunt, adheremus omnes. Quæ vero recte contra Nestorii blasphemias scripsimus, ea ejusmodi esse, ut nulla nobis ratione persuaderi possit, ut recte scripta esse negemus.*

Nec contendas, hoc loco S. CYRILLUM loqui solum de epistolis suis, aliisque libris, non 12. capitulis, vel anathematismis, ex quibus potissimum argumenta contra CYRILLUM petuntur. Nam anathematismi CYRILLI erant pars epistolæ ejusdem tertie ad Nestorium et synodiæ, quam dedit ad Nestorium tum primum, cum a Cælestino S. P. declaratus esset executor sententiæ, quam Cælestinus tulerat in Nestorium; et cum ante celebrasset Alexandrinam Synodum.

184. *Inst. 1.* Orientalium plures, docti, catholicique Episcopi semper habiti, ut Andreas, Theodoretus, impugnarunt Cyrilli capitula, quod Apollinaris hæresin continerent; ergo.

R. Neutrius auctoritas valet quidquam: ambo adhærebant Nestorio, et Joanni Antiocheno ac hujus conciliabulo: scripseruntque contra Cyrillum ex hortatu tum Nestorii, tum Joannis; quando hic conciliabulum cogebat Ephesi ad impugnamdam Ephesinam Synodum. *Mandavit ergo,* inquit in Breviario c. 4. LIBERATUS de Joanne loquens (Lab. t. 5. p. 744. D.) *Andræe et Theodoro Episcopis Concilii sui, ut scripto ostenderent contra ipsa duodecim capitula, tanquam Apollinaris dogma instaurantia.* Sed et uterque a CYRILLO confutatus, ad id eum stimulantibus Patribus Ephesinis, ut liquet ex Conc. Actis. Sed et ab hac censura sufficienter a Synodo ipsa absolutus est S. CYRILLUS, cum ista Act. 5. omnia decerneret irrita, quæ Joannes cum suis contra CYRILLUM tentaverat. Demum THEODORETUS ob impugnata duodecim CYRILLI capitula in Syn. gen. V., ut dict. prob. 2., pœnas dedit.

185. *Inst. 2.* Adhuc post Ephesinam Synodum, et pacem inter Ecclesias restitutam, duodecim CYRILLI capitula impugnabant Orientales catholici, et alii, neque tamen his contradicebat Cyrillus; ergo signum est, quod retractaverit. *Prob. A.* Nam impugnabant IBAS Edessenus in epist. ad Marin Persam, GENNADIUS Constantinopolitanus Episcopus, vir sanctus, qui duodecim capitula ut hæretica damnavit, teste FACUNDO HERMIANENSI in Defens. trium Capitul. L. 2. c. 4.; impugnabat et ISIDORUS PELUSIOTA, epist. L. 1. ep. 310. et 370.

R. 1º. in genere: Impugnarunt decepti, et quod CYRILLI mentem non essent assecuti C. vel T. secus N. *Dixi:* vel T. Non enim de omnibus citatis, quod impugnarint, verum est. Cur vero post pacem initam, adhuc Orientalium nonnulli putarint, CYRILLUM retractasse capitula sua, dictum n. 183. in resp.

R. 2º. Ad prob. in specie: Ibas quidem impugnabat CYRILLUM ejusque capitula, sed male; nec enim in Concil. Chalcedonensi ante receptus est, quam, quæ in epistola ad Marin contra CYRILLUM scripserat, ipse diluisset.

Nec dicas: Ipsa tamen Ibæ epistola in Synodo Chalcedonensi approbata fuit, testibus FACUNDO Hermianensi L. 5. et 6. et LIBERATO in Breviar. Nam

R. Id falsum esse, tum ex Actis liquet Concilii Chalcedonensis; tum diserte affirmat Synodus V. propter epistolam Ibam condemnans: unde in Chalcedonensi solum Ibas, a Dioscoro depositus, restitutus est sedi suæ, cumque jure suffragii admissus in consessum Concilii, postquam in CYRILLUM scripta excusasset. Nullatenus vero epistola ipsa approbata fuit. FACUNDO tandem et LIBERATO hac in re fides non debetur, scribentibus pro domo sua, ut aiunt; quippe acerrimis trium capitulorum defensoribus.

Ad GENNADIUM Constantinopolitanum, qui Anatolio successit, respondeo librum illius contra CYRILLUM et hujus 12. capitula non extare. Ac Facundo quidem merito diffidi posset, ut qui in libris illis, quos pro famosis tribus capitulis edidit, in laudandis auctoribus non semel hallucinatus est; observante PETAVIO Theol. Dogm. de Incarn. L. 6. c. 11. Sed permissio, quod S. CYRILLUM impugnasset GENNADIUS; id fecit deceptus falsis rumoribus, nec assecutus mentem Cyrilli. Hoc ipse demum FACUNDO fateri coactus est,

L. 2. c. 4. Gennadium dicentis (Cyrilli) intentionem minus intellexisse. Quin idem ejus iudicium de Iba est L. 6. c. 3. ubi: *Fatendum est, inquit, hanc epistolam satis ostendere, quod reverendissimus Ibas, quemadmodum dictum est, cum Orientalibus, aliarumque provincialium Episcopis, intentionem ditorum B. Cyrilli minus intelligens, et suspicatus quod negaret in Christo differentiam naturarum, consequens iudicavit, quia in Apollinaris dogma incidisset.* Tum vero falsam illam Orientalium opinionem fuisse docet, ac CYRILLUM defendit ibid.

Ad ISIDORUM PELUSIOTAM, respondeo: nego quod impugnarit CYRILLUM; sed solum hunc monuit, deceptus pariter falsis rumoribus a Joannis Antiocheni factione sparsis; scripsit enim hæc ad CYRILLUM, quo tempore res Ephesi fervebat. Responsum ipsa Isidori verba confirmant: *Multi ex iis, qui Ephesi coacti sunt, te traducunt ut tuas inimicitias persequentem, ac non ea, quæ Jesu Christi sunt, orthodoxe quærentem.*

186. *Inst. 3.* Acta Ephesinæ Synodi nihil referunt de iudicio Patrum, circa tertiam CYRILLI ad Nestorium cum anathematismis epistolam; ergo hi a Synodo approbati haud fuere.

R. N. *Cons.* Licet enim acta, quæ ad nos non integra pervenerunt, de hoc Patrum iudicio nihil referant; epistolam tamen illam tertiam cum anathematismis receptam et approbatam fuisse, dubium fieri non potest, tum propter *prob. 2^{am}* supra; tum singulariter ideo, quod Catholici, contra Acephalos disputantes Constantinopoli in collatione habita, id opponerent Acephalis; quin hi vel negarent, vel negare possent. Habita est collatio illa Justiniano imperante.

187. *Inst. 4.* Si tertia illa CYRILLI epistola cum anathematismis sit vere orthodoxa et approbata Ephesi, cur ergo Concilium Chalcedonense illam non recepit? Ita jam olim Acephali objiciebant Catholicis. Ante resp.

Observa: In Act. 2. Concil. Chalcedonensis recitata sunt antecedentium decreta Synodorum, Nicæna et Constantinopolitanæ primæ, tum Patrum testimonia, ut hanc sibi velut regulam ponerent, quam in condenda fidei formula sequerentur; inter Patres nominarunt CYRILLI epistolas duas tantum, alteram ad Nestorium, alteram ad Joannem Antiochenum. Harum prior est CYRILLI secunda ad Nestorium; posterior ea quam, reddita jam pace, per Paulum Emissenum misit ad Joannem; ut constat ex verbis AETHI Archidiaconi epistolas recitantis, in Actis Concilii. De tertia vero illa CYRILLI epistola nulla ibi facta mentio est, nec in alia Actione Concilii. Hinc dum Patres Act. 3. in definitione fidei, post symbola duorum primorum Conciliorum, Cyrilli quoque *Synodicas* ad Nestorium litteras recipere se profitentur, etsi per *Synodicas* tertia quoque intelligi forte posset, utpote quæ data est ex Alexandrina Synodo, et vulgo dicebatur *Synodica*, teste DIONYSIO EXICO in Præfat., rectius tamen juxta Act. 2. per *Synodicas* litteras intelligitur secunda Cyrilli ad Nestorium, quæ etiam erat *Synodica*, data ex anteriore Alexandrina Synodo. Cur vero tertia illa Cyrilli epistola in Synodo Chalcedonensi commemorata non fuerit? cum Catholicis olim contra Acephalos in collatione (Labb. t. 4. p. 1767. E.)

R. 1°. Sed eam Concilium nec exclusit, aut rejecit: Si enim omnes for-

mas et definitiones fidei in Epheso contra Nestorium facti Concilii suscepit et confirmavit Chalcedonense Concilium, quemadmodum hanc habuit refellere?

R. 2°. Ratio fuit, quam iidem dabant Acephalis: *Quin adversus Nestorii blasphemias, quæ duas naturas in duas personas et duas subsistentias dividunt, unam personam et unam subsistentiam volebant definire; illa autem epistola duarum subsistentiarum intulit mentionem; propterea proprie eam nominare distulerunt, ut non invenirentur aut illi, aut sibi esse contrarii; sed magis illam alteram epistolam ejus præposuerunt, quæ super consensu symboli Nicæni laudata est; et eam, quæ ad Orientales scripta est.*

Nec inferas: Si CYRILLUS dixerit duas in Christo subsistentias, hoc ipso errasset, cum una sit tantum, nempe divina, in Christo subsistentia.

R. D. Si dixisset in sensu, quo nunc vox subsistentia sumitur C. si in sensu, quo olim sumebatur N. S. CYRILLUS per duas subsistentias intelligit duas naturas, essentias existentes; non vero sumpsit subsistentiam pro persona, ipsis Nestorianis id fatentibus, qui alioqui Cyrillum ut amicum amplexati fuissent.

CYRILLUS constitutum jam ante annos fere centum *ὁσίας* et *ὑπόστασις* discrimen exacte quidem observat in Dial. de Trinit. et in epist. ad Valerianum; at recedit ab hac consuetudine in libris contra Nestorium, quod ipse, fautoresque ejus *ὁσίας* et *ὑπόστασις* promiscue usurparent; non sumit tamen hypostasim pro persona, ut Nestorius; sed pro natura, eratque idem, quod subsistentia. Vid. PETAV. Th. Dog. de Incarn. id longius ostendentem, de Trin. L. 4. c. 2.

188. *Obj. II.* S. CYRILLUS tamen in anathematismis hæresin Apollinaris docuit; ergo. *Prob. A.* Nam anath. 1. ait de B. Virgine: *Peperit enim carnaliter Verbum, quod ex Deo est.* At Apollinaris docuit solam carnem assumptam fuisse. Item vox *carnaliter* sonat idem ac more aliarum feminarum.

R. In nullo horum sensu vocem *carnaliter* sumit CYRILLUS, sed ut ipse Andree sibi hoc objicienti respondens declarat, *B. Virginem carnaliter genuisse Deum Verbum*, nihil aliud ei est, quam secundum carnem *genuisse Verbum*; quod apposuit ad evertendam Nestorii perfidiam, ut constaret, B. Virginem non hominem simplicem, ac nudum, sed Deum Verbum, non qua Deus est, sed qua carnem habet, genuisse. Reliqua, quæ naturarum in Christo differentiam attinent, contra quam et ex S. CYRILLO argumenta petuntur, vid. Sect. seq.

Huic similes pleræque objectiones sunt, quæ contra orthodoxiam CYRILLI ex illius anathematismis et scriptis contra Nestorium promuntur; proin pro solutione aliarum, quæ tum hic, tum contra naturarum in Christo differentiam formari possent, regulam hic observari volumus, ac semper alias, quam ipsi Patres figunt: Cum de auctoris cujusdam statu dijudicando agitur, non ex una alterave hinc inde collecta sententia, ac ne ex verbis quidem solis ferendum esse de eo iudicium; sed ex continenti oratione, ex mente ac scopo scriptoris, qui per universi operis corpus tanquam succus quidam vitalis diffunditur. Hæc regula a S. AMBROSIO traditur ep. 63. (al. 48. n. 4.) ad Sabinum: *Verbum si offenderit, virtutem professionis interrogato.* Et n. 6. *Etenim sermonem dubium mens non dubia obumbrat, et defendit a*

lapsu. Item a FACUNDO L. 9. n. 3. : Quocirca non adspiciamus in furtivas sententiarum particulas, quas ideo præcedunt hæretici, ut in eis non appareat dicentis intentio.

SECTIO II.

DE DUARUM IN CHRISTO NATURARUM DIFFERENTIA.

Apposite hic quis usurpet comparisonem, quam præclare NOVATIUS, scriptor pervetus L. de Trinit. c. 30. instituit, inter oppugnantes utrimque duas catholicum de Trinitate dogma hæreses, quarum alteri Sabellius, alteri patrocinatus est Arius: *Revera quasi inter duos latrones crucifigitur Dominus, quomodo ficus aliquando est: et ita excipit hæreticorum istorum ex utroque latere sacrilega convicia.* Sic enim aliarum duarum hæresum medium est catholicum de Incarnatione dogma, hinc Nestorii, inde Euty-chis, qui in illud contrariis ambo studiis sunt debacchati. De priori satis hucusque actum; de Eutyche nunc agendum est, qui unitatem, non solius personæ; sed, quod hæreticum fecit, naturæ in mysterium hoc invexit. Ac 1°. cognoscenda est illius historia: 2°. error ejusdem, in quo hæserit: 3°. vindicandum dogma catholicum de existente duplici in Christo natura.: 4°. quæ porro ad Eutychanismi criticam pertinent, examinanda.

ARTICULUS I.

HISTORIÆ EUTYCHIANÆ HÆRESIS SUMMARIÆ RELATIO.

§. I.

Ejus origo et incunabula.

189. *Eutyches*, Nestorii primum diaconus, contra hunc strenuam Ephesinis Patribus operam navavit, cujus meminit Constantinopolitana Synodus sub S. FLAVIANO præside celebrata Act. 4. et Chalcedon. Act. 1. Postea presbyter factus, et Archimandrita celeberrimi Monasterii, teste LIBERATO, in Nestorianam hæresin implacabili ferebatur odio; ex quo, ut credibile est, et quibusdam S. CYRILLI sententiis male intellectis, in errorem Nestorianum oppositum incidit, docens, ut auctor est LIBERATUS, et quotquot de ejus hæresi scripserunt: *ante adunationem*, sive unionem, *duas in Christo fuisse naturas; post adunationem vero unam factam esse.* Hæc cum domi inter familiares crebris sermonibus agitaret, EUSEBIUS Dorylæi civitatis Phrygiæ Salutaris Episcopus, Eutychi amicissimus, sæpe ipsum monuit, ne talia

eloqueretur. Sed Eutyche in concepta erronea mente perseverante, rem ad FLAVIANUM deferendam judicavit. Præerat is Constantinopolitanæ Ecclesiæ, PROCLO suffectus, qui anno 447. decesserat.

§. II.

Eutyches in Synodo Constantinopolitana damnatur.

190. Anno igitur insequente, cum esset Constantinopoli collecta Synodus Episcoporum 40., teste THEOPHANE, ad dirimendam controversiam inter Florentium Sardium Episcopum, Lydiæ metropolitanum, et duos ejusdem provinciæ Episcopos, Joannem, et Cosinium, lite hac terminata, EUSEBIUS libellum obtulit Synodo adversus Eutychem, quo hunc hæresis accusabat.

Missi igitur JOANNES presbyter, et ANDREAS diaconus, qui illum vocarent; quibus respondit, se non solere, nec posse monasterio egredi; quod cum illi renuntiassent Synodo, simulque tam ipsi, quam JOANNES Basilli Seleuciensis diaconus testarentur, Eutychem, se audientibus, dixisse unam tantum post incarnationem in Christo esse naturam; neque carnem ejus consubstantialem esse nostræ; eodem die missi alii, qui eundem secundo citarent; sed irritum quoque conatu: quin, his non obstantibus, libellos per monasteria, quibus dogmata sua exponebat, ad Archimandritas misit, ut iis subscriberent. Quare tertia citatus vice valetudinem excusans, ad dies septem inducias rogavit. Quibus impetratis tandem 22. Novembris, comitante valida Monachorum manu, cumque ingenti stipatu militari a Florentio Patrio et magno Silentiario deductus, comparuit coram Concilio, fretus Chrysaphii, Eunuchi potentissimi in aula, favore, quem e baptismo susceperat, quique hanc illi pompam addiderat. Ab Episcopis et Florentio ipso interrogatus, hæresin suam libere et palam est professus; nec, quantumcumque rogatus, ejurare voluit. Quare damnatus a Concilio, sacerdotali dignitate, tum præfectura monasterii exutus est.

FLAVIANUS Leonem S. P. Romæ de omnibus mature informandum censuit, atque acta Synodalia simul ei transmisit; sed et Eutyches ad Leonem appellavit, de illata sibi injuria conquestus. Leo paulo serius acceptis Flaviani litteris, cum diu anceps hæsisset, comperta tandem re, damnationem Eutychem ratam habuit; eaque occasione celeberrimam illam ad Flavianum epistolam dedit, qua Incarnationis dogma catholicum penitus declaravit, Asterio et Protogene Coss. anno 449.

§. III.

Conciliabulum, vulgo Latrocinium Ephesinum.

191. Interim Chrysaphius nihil omisit in favorem Eutychem, atque ad opprimendum Flavianum; eoque vertebat consilia, qui deposito Flaviano in Constantinopolitana sede Eutychem subrogaret. Quare apud Theodosium Cæsarem alioquin pium, at ob simplicitatem, aulicorum insidiis opportunum, calumniis Flavianum in suspicionem vocat, ac conque-